

Elvis Ljajić

KEROVI

Niko u komšiluku nije Sabeta smatrao dobrom osobom. Većina ga nije ni smatrala osobom. Za njih, on je jednostavno bio čudak sa kraja ulice, koji niti sa nekim priča niti kome smeta. Po njemu si mogao da naviješ sat. Svako jutro od ponedjeljka do subote u 6.33 na stanici, čeka kombi. I svako veče od ponedjeljka do subote u 20.49 izlazi iz tog istog kombija. Nedjeljom ga niko nije viđao.

O njemu su po mahali kružile priče. Sajma je govorila da je on ratni zločinac koji se tu, eto krije (zato se brije svaki dan, brada bi ga odala) i ozbiljno predlagala da se zovne policija i provjeri ima li kakve nagrade za njegovo hvatanje. Marta je mislila da je serijski ubica, samo još nije utvrdila iz koje serije. Ešref ga je jednom pratio do posla i razočarao komšiluk kad im je rekao da je Sabe zapravo stolar, koji radi u maloj firmi Carpenter&co, vlasništvo Sandžaklije Hilmije Sabitovića. To je samo rasplamsalo priče. Esmā je tvrdila da je Sabitoviću taj posao sa stolarijom samo paravan, jer je on mafijaš, švercuju drogu, bijelo rublje i ukradena auta, povremeno i ubiju ponekog. Nije znala da objasni kako im pravljenje prozora i vrata služi u svemu tome. Stana se dosjetila i rekla da postavljaju vrata bogatim bogatašima (da, baš tako je rekla) i onda im obiju kuće. Sevdija se klela da je Stana u pravu.

Iz dana u dan Sabe je radio iste stvari – ujutru na posao, naveče sa posla, u nedjelju ništa. A priče su se množile, k'o grešne misli kad naiđe zgodna mlada. I ko zna dokle bi to išlo tako da jednog dana Hakijin mali ne udari autom nekakvog kera baš pred Sabetovom kapijom, baš u nedjelju i pobježe. Niko na kera ne bi obratio pažnju da se na kapiji, podbuho od spavanja, ne pojavi Sabe. Sve utihnu. Sve su oči bile uprte u Sabeta, k'o da su ugledali onoga drugog Stolarā lično. Sabe priđe keru, uze ga u naručje i unese u avliju. Uzalud su najuporniji podizali djecu na ramena da vide preko visokog zida šta se u avliji događa. Avlija je bila pusta. Još nekoliko dana taj se događaj prepričavao, preuveličavao (Sevdija se klela da je Sabe bacio kletvu na onoga ko je kera udario; još je dodala kako mu je na čelu vidjela dvije izrasline nalik na rožice a pozadi u hlačama

nešto što bi moglo biti rep. Ešref se šprdao kako je Sabe samo obdaren i da ga je zatnuo pozadi, ali se u sve uvukao strah). Na kraju se i zaboravilo.

Ker je, izgleda, preživio. Iz avlije se povazdan čulo lajanje, koje bi se u 6.33 pretvaralo u cviljenje a u 20.49 u veseli lavež. Ešref odnekud donese priču kako je Sabe bio nekakav vojnik i po u ratu, na čijem početku mu je žena, s kojom je bio u braku tek dva mjeseca, otišla u Njemačku i još se nije vratila. U međuvremenu, rodila je sina nekom Hansu, kćer nekom Šmitu i blizance nekom Somalijcu. Niko mu nije vjerovao.

Sve se promijenilo kad se Hakijin mali zabio u banderu, vraćajući se pijan iz diskoteke. Doktori su se čudili kako je uopšte preživio, jer 200 km/h u golfu dvojci je gotovo zagarantovana smrt. I tad se svi sjetiše Sevdijinih riječi. Hakija uze pištolj i krenu da se obračuna sa vješcem, ali ga zaustaviše. Sutradan, a bi nedjelja, Hakija pred Sabetovu kapiju ostavi kera, kojeg je prethodno upucau u glavu. To mu je bila poruka. Neka zna šta ga čeka.

Sabe unese kera, i za par dana dva su laveža odzvanjala avlijom. Hakija pobjesni, uze pištolj i krenu da se obračuna sa vješcem (a šta je drugo no vještac kad je oživio kera), ali ga zaustaviše. Sutradan, a bi nedjelja, čitav komšiluk se skupi i dovede sve kerove koje su mogli pronać i uhvatiti i vezaše ih za Sabetovu kapiju. Sakriše se i gledaše šta će da bude. Očekivali su da Sabe pobjesni, kerovi su lajali, cviljeli, konopi su im se ispreplijetali, neki se počеше gušiti. Sabe izađe, čakijom namah oslobodi one koji su počeli da se guše i utjera ih u avliju.

Čitavom ulicom odjekivahu pseći lavež i cviljenje. Sabe ostade miran. I ovaj put. Hakija pobjesni, uze pištolj i krenu da se obračuna sa vješcem, ali ga zaustaviše. Stana predloži da po gradu polijepe plakate o navodnom prihvatilištu za pse lualice, pa kad stotine pasa stignu pred Sabetovu kuću, on će da poludi, i onda ili će da se odseli ili ga mogu i ubit, ali ovaj put u samoodbrani. I sutradan čitav grad osvanu oblijepljen. Do petka, Sajma je nabrojala 156 pasa koji su stigli kod Sabeta. Kezili su se od sreće kad im je Marta rekla kako je jutros tek u 9.06 bio na stanici. Počelo je da djeluje.

U subotu Sabe ne iziđe. Ni u nedjelju. U ponedjeljak

veliki kamion, koji je bio toliki da je jedva prošao ulicom (uspud pokidavši Esmin štrik pod prozorom, nakon čega ona baci nokte i malo kose na njega). Čitav sat su šest kršnih momaka istovarali pakete u Sabetovu kuću. Niko nije uspio da razabere šta je u kutijama. U srijedu Hakijin mali iziđe iz bolnice, pa mu je Hakija, da proslave, dao da vozi do Bjelašnice i nazad. Kasnije se hvalio da nikad nije vidio da neki petnaestogodišnjak tako muški barata sa volanom MAN-a ko njegov mali. A sa Bjelašnice su se vratili sa kamionom punum kerova. Sljedeći vikend išli su na Igman. A od Sabeta ni traga. S vremena na vrijeme bi stigao kamion (svaki put sve manji i manji) i ponekad bi ga neko vidio dok potpisuje papire i to je to. Sajma je govorila kako je sad zarastao u bradu i da je sad sigurna da je traženi ratni zločinac. Sevdija se klela kako je Sajma u pravu. Stana je tvrdila da to nije uopšte Sabe, jer je Sabe poginuo prilikom zadnje provale. Ešref je odnekud donio vijest da je Sabe prestao da radi i dodao da je čuo kako se Sabetova žena udala i peti put. Kako Sabe nije izlazio da se žali na kerove, Hakija uze pištolj i krenu da se obračuna sa njim, ali ga zaustaviše. Rekoše mu da je u saburu spas.

Strašan smrad se širio ulicom od psećih govana. Međutim, niko nije htio da ode Sabetu i kaže mu bilo šta. Čekali su da se on požali njima, pa da mu odgovore kako su naumili. Dani su prolazili, kamioni prestadoše da dolaze, a smrad postade oštiji i nepodnošljiv.

-To je to, niko neće bacati na mog sina kletve! - Hakija uze pištolj i krenu da se obračuna sa vješcem. Dođe do kapije, ali se strašan lavež stotina kerova oglasi sa druge strane, te Hakija ustuknu. Umjesto toga, pozva sanitarnu inspekciju, policiju i novinare da svijet vidi s kim časni građani ove mahale imaju posla. Međutim, ni sanitarna inspekcija ni policija ne uspješe da uđu, a mediji ništa ne uspješe da snime ili zapišu od laveža. Strašan lavež. Umjesto toga, Hakija im napisala izjavu, na koju se svi časni građani potpisaše i predade je i policiji i sanitarnoj inspekciji i medijima, za koje se i slikao. Svi se razidoše, ali lavež ne utihnu. I tako iz dana u dan, iz noći u noć. Navratili su i iz

banke, da predaju upozorenje pred pljenidbu, ali na kapiji, osim bijesnog laveža, ne nađoše ništa.

To što ne spavaju sedmicama isključivo je Sabetova greška i njegovih kerova. Za to mora da odgovara. Hakija uze pištolj i krenu da se obračuna sa vješcem, ali ga zaustaviše. Marta reče kako je načula od bratovog pašenoga čija strina od žene pa njena stričevka radi u banci kod koje je Sabe digao kredit, da izdrže još danas, jer sutra dolaze iz banke da mu sve zaplijene. Svi se na tu vijest nakeziše i odlučiše da izdrže još dan. Sutradan dođoše iz banke, uz pratnju policije, ali od kerova dalje od kapije ne mogahu. Bijesni, ali oslabjeli pasji lavež im je, ipak, utjeravao strah u kosti. Jedan od policajaca, Kosta, reče kako ovo nije njihova nadležnost i neka se banka obrati sudu ponovo ne bi li dobili Vikićevce ili barem vojsku za ovo.

Niko se ne usudi da priđe kapiji više ikad. Vremenom, lavež je postajao slabiji i slabiji. Tek kad potpuno utihnu, Hakija uze pištolj i krenu da se obračuna sa vješcem, ali ga zaustaviše. Pozvaše policiju, koja uđe u avliju. Avlija je bila prekrivena psećim izmetom iz kojeg je niklo najrazličitije cvijeće. Ne pronadoše ni jednog kera niti Sabeta. Sajma je rekla kako je pobjegao kod svojih a Esmu kako je prije neku noć vidjela muškarca kako jaše na metli, mada nije potpuno sigurna da je to bio Sabe. Sevdija se klela da je Sajma u pravu. Marta ga je vidjela kako uskače u blindirano auto, a Stana je rekla kako to nije moguće jer je poginuo u jednoj od provala. Marta je imala provjerenu informaciju i da je otišao kod žene u Njemačku. Hakija je žalio što je ovaj utekao od strašne sudbine koju mu je bio namijenio. Ešref nije imao vijesti. Ulica je i dalje smrdila po psećim govnama.

Nekoliko dana kasnije, došli su iz banke i zapečatili kuću. Nekoliko mjeseci kasnije, dođoše velike mašine i počеше da kopaju temelje za neki tržišni centar od dvadeset spratova. Negdje ispod psećih govana, pronadoše oglodane ljudske kosti, sa stotinama otisaka psećih zuba. Kostu niko ne preuze. Tržišni centar niče prije predviđenog roka.